

Звання майора отримав посмертно

Сумська міліція провела в останню путь свого колегу, 43-річного Олександра Ткаченка, який трагічно загинув у зоні проведення антитерористичної операції на Донеччині.

Того дня колона автомобілів з правоохоронцями вирушила «зачищати» територію щойно звільненого від терористів Сіверська. В одній з машин разом з колегами-сумчанами їхав й Олександр Григорович. Раптом гримнув потужний вибух: автомобіль із правоохоронцями наїхав на протитанкову міну, яку бойовики-сепаратисти заклали посеред центральної вулиці міста...

– Олександр опинився в епіцентрі вибуху. Його швидко доставили до лікарні, але поранення виявились не сумісними із життям – розповідає командир зведеного загону УМВС України в Сумській області підполковник міліції В'ячеслав Драновський. – Капітан Ткаченко, без перебільшення, був душею нашого загону, він для кожного знаходив потрібне слово, підтримуючи бойовий дух... Молоді спецназівці називали його «батьком», «дідом», бо він і справді на цій війні був для них і наставником, і порадиником, і батьком, і другом.

Олександр казав: «У мене син такий, як ось ці хлопці. Я не можу допустити, щоб із цими дітьми щось сталося...». Він завжди був першим там, де траплялася небезпека. На його рахунок – десятки знайдених мін і саморобних вибухових пристроїв, які залишили після себе бойовики, і, відповідно – врятовані десятки чи навіть сотні життів. Олександр був надзвичайно скромною людиною. Провідні ЗМІ нещодавно розповіли всьому світу, що в селі Миколаївці з підвалу Будинку культури були визволені півтори сотні місцевих жителів, яких бойовики збирались використати як «живий щит». Ім'я героя, який знайшов цих людей, тоді залишилось «за кадром», а це був саме наш Саша...

А ще ми знали його, як надзвичайно турботливу й чуїну людину. У визволених населених пунктах Олександр Григорович першим кидався на допомогу людям: допомагав по господарству, віддавав зголоднілим свій сухий пайок. Йому постійно телефонували мешканці Донеччини – і він пере-

ймався проблемами кожного...

Олександр Григорович закінчив машинобудівний факультет політехнічного інституту, де й познайомився зі своєю майбутньою дружиною. Десять років тому він став до лав органів внутрішніх справ, розпочавши службу з посади міліціонера окремого батальйону патрульно-постової служби Сумського міськвідділу. Потім працював на оперативних посадах у підрозділах карного розшуку та боротьби з незаконним обігом наркотиків. У травні 2011 року перевівся до підрозділу міліції особливого призначення «Беркут» (нині – спеціальна рота міліції УМВС України в Сумській області), обіймав посаду інспектора чергової частини. За тривалу сумлінну службу не раз заохочувався міністром внутрішніх справ України та керівництвом УМВС.

Загиблий міліціонер над усе цінував єдність колективу – і його честь. Напевно, саме тому останнім проханням Олександра Ткаченка було: поховати його у формі «Беркута». Колеги-спецпризначенці прийшли на похорон теж у старих одностроях. Щоб провести в останню путь міліціонера-героя та підтримати його дружину й сина, у громадській панахиді, яка відбулась у приміщенні Сумського обласного академічного театру ім. М. Щепкіна, разом із правоохоронцями взяли участь міський голова Олександр Лисенко та інші представники органів влади, священнослужителі та сотні містян. З військовими почесностями Олек-

Майор міліції Олександр Ткаченко

сандра поховали на Алеї Слави серед почесних громадян Сум.

– Неможливо передати словами те горе, яке ми переживаємо тепер. Олександр Григорович завжди був прикладом для наслідування, зразковим міліціонером, вірним присязі та обов'язку, мужнім патріотом та вірним сином своєї Вітчизни, – сказав під час церемонії начальник УМВС України в Сумській області Анатолій Річкаль. – Наказом міністра внутрішніх справ України капітану міліції Ткаченку Олександру Григоровичу посмертно присвоєно чергове спеціальне звання «майор міліції». Керівництво УМВС області та влада міста порушили клопотання про присвоєння загиблому правоохоронцю найвищої нагороди – звання Героя України.

Ельвіра БІГАНОВА, м. Суми

Усім, хто бажає допомогти родині загиблого правоохоронця, повідомляємо реквізити:

АКБ «Індустріалбанк»
Р/р 29241010000019
МФО 313849
картковий рахунок
26259807017947,
Ткаченко Ірина Николаївна
ІПН 2561804845

Указом Президента України від 19 липня 2014 р. № 600/2014 за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені в захисті державного суверенітету й територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі лейтенанту Богдану Олексійовичу Заваді посмертно присвоєно звання Героя України.

Уранці 16 липня 2014 р. військовослужбовців полку спеціального призначення Національної гвардії України «Гепард», які несли службу на блокпосту поблизу села Маринівки Донецької області, з боку села Степанівки атакували бойовики-сепаратисти.

Понад годину атакуючі завдали ударів вогнем бронетехніки, мінометів та протитанковими керованими ракетами, внаслідок

Сержант резерву Дмитро Кузьмін

Спекотної літньої днини 13 липня на плацу навчального центру Національної гвардії України «Нові Петрівці» рідні, друзі та однополчани зібралися, щоб провести в останню путь героя, який загинув, захищаючи недоторканність та територіальну цілісність нашої держави – командира відділення резервного батальйону спеціального призначення НГУ «Донбас» сержанта резерву Дмитра Кузьміна, який мав у підрозділі позивний «Миротворець».

Вірність Присязі довели в бою...

цього обстрілу Маринівка зазнала значних руйнувань. Потім блокпост почали штурмувати більше як 100 озброєних «ополченців», яких підтримували три бронетранспортери та одна бойова машина піхоти. Гвардійці відбили цю атаку, ворог відступив, але згодом знову почалися обстріл і штурм.

Саме під час цього бою, який розгорівся близько дев'ятої години, загинув смертю хоробрих командир роти лейтенант Богдан Завада. Прикриваючи перегрупування однополчан, Богдан Олексійович вів вогонь з реактивного протитанкового гранатомета, знищив ворожу бронемашину з десятком сепаратистів, але й сам був смертельно поранений. «Ополченці ДНР» сповна продемонстрували своє нелюдське обличчя: забравши з кишені загубленого його мобільний телефон, вони у знущальній формі повідо-

Лейтенант Богдан Завада

мили рідних, що офіцер поплатився життям за вбитих ним бойовиків...

Незадовго до загибелі Богдану Олексійовичу виповнилося 35 років, понад 16 із них він присвятив військовій службі. Пройшов шлях від солдата-строковика до прапор-

щика, закінчив Запорізький національний технічний університет, здобувши офіцерське звання. Без годувальника залишилися його дружина та 12-річний син...

На жаль, це була не остання непоправна втрата «гепардів»: вранці 17 липня в лікарні зупинилося серце й 31-річного офіцера групи бойової та спеціальної підготовки цієї ж військової частини майора Івана Якушина, який у бою під Маринівкою дістав тяжке поранення черевної порожнини.

Іван Іванович – уродженець Євпаторії, закінчив Військовий інститут внутрішніх військ МВС (нині – Національна академія НГУ), прослужив у лавах ВВ та Нацгвардії понад 13 років. Удома в нього залишилась дружина та донька, якій 18 липня виповнилось 6 років...

Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»

Майор Іван Якушин

Охочі допомогти родинам загиблих офіцерів можуть переказати кошти на картковій рахунки «ПриватБанку»:
4149 4377 4245 7763 (дружина лейтенанта Б. О. Завади
Завада Тетяна Василівна);
5168 7420 1753 0126
(теща майора І. І. Якушина
Бевзенко Олена Михайлівна).

Його позивний – «Миротворець»

Дмитро Володимирович народився 27 квітня 1974 р. у місті Асбест Свердловської області Росії, у п'ятирічному віці з родиною переїхав в Україну, на Черкащину. Батько Дмитра був художник. Після закінчення школи, також маючи хист та бажання продовжити батьківську справу, він вступив до Київського художнього училища. Після закінчення першого курсу 1992 р. був призваний на строкову військову службу, яку проходив у частинах Національної гвардії України, дислокованих у Донецьку. Зарекомендував себе якнайкраще, «на дембель» поїхав у званні сержанта...

У подальшому навчався в найдавнішому торговельно-економічному вищому навчальному закладі України – Львівській комерційній академії, де й познайомився з майбутньою дружиною Зоряною. 2007 р. Бог подарував подружжю первістка Михайла, а за три роки на світ з'явився його братик Іван. Дмитро захоплювався фотографією, і це хобі перетворилося на його улюблену справу. З початком Революції гідності він повернувся на Батьківщину з курортів Єгипту, де до цього працював. Відстоявши Євромайдан, зго-

дом став до лав батальйону патрульної служби міліції особливо го призначення «Дніпро-2».

«Де я – там мир» – жартував він. Власне, позивний «Миротворець» Дмитро отримав після врегулювання ним конфлікту поблизу міста Червоноармійська, коли під час проведення «референдуму» натовп прихильників так званої ДНР спробував заблокувати рух колони його підрозділу. Дмитро, знявши шолом і балаклаву, сміливо вийшов на переговори, і його щирі слова про те, що україн-

ські силовики не воюють з мирним населенням, змусили мітингувальників відступити й пропустити колону.

З упевненістю в мирне та швидке врегулювання конфлікту на сході держави він прийшов добровольцем у резервний батальйон спецпризначення НГУ «Донбас». Після проходження курсу військової підготовки, з такою ж упевненістю, без роздумів одним з перших вирушив у зону проведення антитерористичної операції. Близько 15.00 10 липня

у складі розвідувальної групи, що виконувала бойове завдання поблизу села Ульянівка Красноармійського району Донецчини, Дмитро натрапив на ворожу засідку, і під час бою дістав вогнепальне поранення, несумісне з життям...

Командир підрозділу Семен Семенченко в соціальній мережі «Фейсбук» написав з приводу цієї трагедії: «Миротворець загинув під час бою. Як чоловік. Як солдат... Відважний воїн, свідомий громадянин, надійний друг, світла й чудова людина з добрими ясними очима. Дмитро – професійний фотограф, який полишив свою роботу, але не покликання, й до останнього дня створював фотохроніки життя батальйону «Донбас». Нині його побратими переглядають ці знімки, які Миротворець лишив їм на згадку. Усім їм боляче, адже для бійців він став справжнім другом. Висловлюємо щирі співчуття родині загиблого. Ми всі поділяємо вашу велику, непоправну втрату. Діти Дмитра можуть пишатися ним. Їхнього батька покликкала війна, адже місяці поспіль наша країна палає у вогні. Саме за їхнє й наше вільне й світле майбутнє та майбутнє всіх дітей і бореться «Донбас»...».

Євген РОЖЕНЮК, м. Київ.

Фото автора та з особистого архіву Дмитра КУЗЬМІНА